

Домовичок Нільс Карлсон

Бертіль стояв біля вікна й дивився надвір. Почало смеркати. На вулиці було туманно, холодно й гидко. Бертіль чекав, коли повернуться додому мама й тато. Він так палко їх чекав, і було дивно, що вони не з'явилися біля вуличного ліхтаря хоча б тому, що він так чекав. Бертіль завжди їх помічав спершу біля того ліхтаря.

Найчастіше мама приходила трохи раніше за тата. Але, звісно, ніхто з них не міг прийти до закінчення робочої зміни. Щодня мама й тато йшли на фабрику, а Бертіль лишався вдома сам.

Мама виставляла для нього сніданок, щоб йому було що їсти, як зголодіє. А коли поверталася додому, давала йому обідати. Їсти самому було зовсім нецікаво. Не кажучи вже про те, як нудно цілий день нікати по кімнатах і не мати з ким порозмовляти. Він,

звичайно, якби захотів, міг вийти погуляти на подвір'я, але тепер, восени, там стояла страшена негода й не було нікого з дітей.

О, як поволі тягнеться час! Хлопчик не знав, чим себе зайняти.

Іграшки, що були в нього, давно йому набридли. До того ж він мав їх не так і багато. Всі книжки, що були в хаті, передивився від палітурки до палітурки. Читати ще не вмів. Йому виповнилося всього шість років.

У кімнаті було холодно. Тато щоранку топив кахляну грубу, та вже по обіді майже все тепло вивітрювалося.

Бертіль змерз. По кутках уже залягали сутінки, але йому не спало на думку засвітити світло. Ну й що робити? Було так сумно, що хлопчик вирішив прилягти на ліжко й поміркувати, чого воно все так складалося. Він не завжди був сам. Раніше в нього була сестричка. Її звали Мерта. Проте одного дня Мерта прийшла зі школи хвора. Вона тиждень нездужала.

А тоді померла. Тільки-но Бертіль подумав про сестричку й про те, який він тепер самотній, з очей йому покотилися сльози.

І саме тоді він щось почув. Почув чиїсь дрібненькі кроки під ліжком.

«Напевно, привид», — подумав Бертіль і перехилився через край ліжка, щоб подивитися. І тут він побачив химерну манюню істотку. Під ліжком стояв... атож, хтось дуже схожий на звичайного маленького хлопчика. От тільки що був він не більший за великий палець руки.

— Привіт, — мовив хлопчик.

— Привіт, — трохи збентежено відповів Бертіль.

— Привіт, привіт, — залепетав малий.

На хвилюк запала мовчанка.

— Хто ти такий? — спитав Бертіль. — І що робиш під моїм ліжком?

— Я домовичок, і звати мене Нільс Карлсон, — відповів малий. — І я тут живу. Ну, не зовсім під твоїм ліжком, а нижче, під сходами. Бачиш ген у кутку он той вхід?

І він тицьнув у бік чималої мишачої нори, що зяяла під Бертілевим ліжком.

— Ти давно тут живеш? — спитав малого Бертіль.

— Ні, лише кілька днів, — відповів той. — Раніше я мешкав під корінням одного дерева в лісі Лільянс-куген. Але коли настає осінь, жити на природі набридає і кортить до міста. Мені дуже пощастило, що я винайняв кімнатчину в мишки, яка перебралася до своєї сестри в Седертельє. Бо ж ти знаєш, як важко з маленькими помешканнями.

Атож, Бертіль не раз про це чув.

— Звісно, я винаймаю немебльоване, — заявив домовичок. — Так найкраще. Та ще як маєш лише кілька своїх меблів, — додав він після паузи.

— А ти їх маєш? — спитав Бертіль.

— Ні, от їх я і не маю, — відповів домовичок і наче трохи захвилювався.

Аж тут він здригнувся.

— Коли б ти знав, як у мене внизу холодно, — сказав він. — Але в тебе тут, здається, теж.

— Аг-га, — відповів Бертіль. — Я змерз, як той цуцик.

— Кахляна груба в мене, звісно, є, — правив далі домовичок. — Але зовсім немає дров. Ниньки вони дуже дорогі.